

den højtærede Minister, hvis han tror det, som Optimist paa dette Punkt. Den højtærede Minister siger, at en af Hovedgrundene til, at man ikke vil anvende § 2, som den nu er formet, er den, at der er tekniske Vanskeligheder forbundet dermed, som Kommunerne ikke kan overvinde. Det vil altsaa sige, at der skulde være Vanskeligheder forbundne med at afgøre, hvor stor en Del af de afholdte Udgifter der er ydet saadanne, som er under den Grænse, som § 1 trækker, og saadanne, som er over den. Ja, men det maatte da være meget lettere for den højtærede Minister, naar han nu ved, hvorledes flere Partiers Stilling her i Rigsdagen er til dette Kardinalpunkt, med det Apparat, der staar til hans Raadighed, at vejlede saadanne Landkommuner, som ikke kan finde sig til Rette paa dette Punkt, saaledes at de blev i Stand til at gøre den Brug af den nuværende § 2, som der er aabnet Mulighed for gennem Loven, og som gør det muligt for Kommunerne at komme alle til Hjælp, uden at det foraarsager Virkninger af finansiel Natur, som der er Grund til at tage Hensyn til. Jeg synes, det vilde være langt bekvemmere, om Ministeren vilde gøre dette.

Til Slutning skal jeg kun bemærke, at det undrede mig, at den højtærede Minister vilde slutte sig til den Betragtning, som kom frem fra anden Side, at naar Folk, hvis Indtægter meget vel tillader dem at bære den nuværende Dyrtids Tryk, ikke ønskede Hjælp fra det offentliges Side til at skaffe sig visse Livsfornødenheder, skulde det ligge i, at de var bange for deres egen Portemonnaie. Jeg synes ikke, at den højtærede Minister skulde slutte sig til denne Betragtning, thi jeg kan forsikre, at dette, at man ikke ønsker, at andre skal betale noget for en, ingenlunde behøver at være konformt med, at man ikke med Glæde vil være med til at betale for andre. Jeg kan forsikre den højtærede Minister, at der rundt om i Landet findes Tusinder og atter Tusinder af velstillede Borgere, der med stor Glæde hidtil har gjort det og ogsaa fremdeles vil gøre det.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem (Kragh) rettede det Spørgsmaal

til mig, om jeg troede, at Kommuner, som maaske ikke havde anvendt Maksimum efter § 1, hvis Loven fik den Form, som jeg havde givet den, vilde føle sig fristede til at anvende § 2. Dertil skal jeg — selv med Udsigt til af det ærede Medlem at blive beskyldt for Optimisme — svare: Ja, det tror jeg ubetinget. Jeg tror ubetinget, at Kommuner, som er saaledes stillede, at de ikke af Hensyn til de ringest stillede i Kommunen har følt sig kaldede til at anvende Maksimum efter § 1, vil, naar de nu herigennem faar en let Adgang til at regulere Priserne til Fordel for alle, ogsaa for den jævne Middelstand, benytte sig fuldt ud af denne Lejlighed. Og saa haaber jeg, at det ærede Medlem, som har spurgt mig og faaet mit Svar, ogsaa vil medvirke til, at Prøven kan gøres; thi hvis det ærede Medlem ikke vil medvirke til, at Loven bliver ført ud i Livet, kan Prøven overhovedet ikke blive gjort, og saa vil det altsaa ikke kunne afgøres, hvor vidt jeg har været for meget Optimist eller ikke. Det ærede Medlem, som tror, at Lejligheden ikke vil blive benyttet, fordi den almindelige Stemning i Befolkningen efter hans Opfattelse gaar i Retning af § 1, kan jo saa meget mindre have nogen som helst Frygt for at give Adgang til at anvende § 2. Hvis det ærede Medlem tror, at Kommunerne ikke vil anvende den, sker der altsaa ingen Ulykke, og saa faar det ærede Medlem oven i Købet den Fornøjelse, naar vi næste Gang mødes, at kunne sige: Der kan De se, De var mere Optimist, end De havde Lov til at være. Jeg haaber altsaa nu, at det ærede Medlem medvirker til Paragraffens Formning, saaledes som den er foreslaaet.

Det ærede Medlem (Kragh) talte igen om Skatterne og var atter stærkt bekymret for, at visse Skuldre her i Landet ikke skulde kunne bære disse Byrder. Ja, hvad vil det nu sige? Det vil jo sige, at der maa være andre Skuldre, som hellere end de, paa hvem Byrderne foreslaas lagt, skulde bære disse Byrder. Det kan ikke betyde andet, end at naar Skalaen gaar saa højt, som den foreslaas her, saa er Millionærens Skuldre tyngede saa stærkt ned, at det er nødvendigt at lette Byrderne for ham. Saa maa man altsaa lægge